

Vallekilde, d. 8nde Januar 1904.

Kære Simon og Sanne!

Tak for brevet, som jeg tænker I to var lige gode om, skønt det var Simon ene, der havde skrevet det. Jeg tænker mig, at Du kære Sanne, havde begyndt at få juletravl; I er jo ikke så få mennesker, og de to søde børn tager vist ikke så lidt af Din tid, og de skal passes frem for alt. Simon skrev også, at den ene af Eders piger havde ligget syg i længere tid, det er ikke godt i et hus, hvor der er så meget, der skal passes hver dag. Jeg vil håbe, I har haft en god jul med noget af julefreden og juleglæden; i fjor kan jeg huske, at der kom skår i Eders juleglæde ved den ulykke, der skete med den karl fra Troldenæs eller Mule var det nok der styrtede ned og slog sig ihjæl. Jeg vil ønske at I i år må være skånedede for noget lignende. Jeg glæder mig over, at der er så mange på skolen hos Eder; noget større antal kan I vel ikke i gennemsnit gøre regning på; jeg synes, det var godt, om der hver vinter kunde komme så mange og et lignende antal om sommeren.

Jeg siger på forhånd tak for bogen, og jeg tænker mig, at den bliver hel fornøjelig; der har vel været flere om at yde bidrag til den.

Her har julen ikke været så lys og glædelig, som den ellers plejer i Vallekilde; både Ingeborg og Sigrid var syge, og det gjorde et ikke så lille skår i glæden, da det, når det kommer til stykker, dog særlig er de to, der er "livet i huset". Ingeborg ligger endnu og kommer vist til at ligge længe, da det har vist sig, at hendes sygdom er tyfoid feber; og da hun i længere tid gik oppe og befandt sig ilde, inden hun talte med lægen, har det nok bidraget til, både at sygdommen bliver langvarigere og mere ondartet. Hun bliver savnet af eleverne, som nu er aldeles afskårne fra at komme der i huset. Hun har en sygeplejerske fra det røde kors, som er hos hende hele tiden og ikke kommer i berøring med andre. Sigrid er nu rask igen, det var nok nærmest hendes nerver, det var galt med.

En nyhed kan jeg nu fortælle Dig, kære Sanne, som har vakt "stor glæde over al den gård", Jakob Sejr og Asta Bentsen blev forlovede i Søndags; der fortælles, at Asta var så glad de første dage, at hun hverken kunde spise eller sove. Jeg tror nok, at der er noget om det, at Asta er glad; thi hun har nok en tid tvivlet om, at Jakob Sejr havde de tanker; selv har hun vist haft dem fra hun var barn. Jakob Sejs tænker nu på at købe gård, så det varer måske ikke så længe, til brylluppet skal stå. Og så skal jeg hilse Dig fra Sanne i Amerika, jeg fik brev fra hende til jul, hun og hendes har det godt; kun er hun ked af, at hendes lille pige, som nu er over to år, endnu ikke kan gå; hun er ellers normalt udviklet som andre børn i hendes alder, men der er en slaphed i leddene, der gør, at hun ikke kan støtte på benene. Thrine lide somme tider af hovedpine og tandpine, ellers tror jeg nok, at hun nu befinder sig så temmelig godt tilfreds. Sanne skrev, at de nu havde købt mere jord; til at begynde med havde de kun 40 acres, nu har de 120, så det lader til, det går fremad for dem; hun skrev, at de nu havde den største farm i kolonien. Til jul ventede de Marie og hendes mand derud, og måske Andreas også kom og besøgte dem; så var de samlede på Hans nær og ham, som ligge heroppe på kirkegården. Men han er godt gemt i det bedste hjem, håber vi som kristne. Sanne bad mig hilse Dig og sige, at hun ventede en gang at høre fra Dig. Jeg hørte også fra Hans i juletiden, han har det fremdeles godt.

Nu rejse Sunneva d. 12te, og ikke får jeg hende at se, inden hun rejser; hun bliver på hospitalet de 10 første dage af måneden og har altså kun en fridag d. 11te, så der kan ikke være tale om at hun kan komme herud, og jeg kan heller ikke komme til København, så vi må nøjes med at sige hinanden farvel med pennen, og det er dog så fattigt imod at se hinanden ansigt til ansigt. Det kan så være, at vi så aldrig ses mere her på jorden; Sunneva kan vist ikke få ferie så lang tid, at hun kan komme herved, når hun først er kommen i den plads, og jeg kommer ikke til Færøerne, det tænker jeg er sikkert. Jeg glemte at fortælle Dig, at Sanne har en rask lille dreng, han hedder Kristian.

Det er mærkeligt, at Schrøter ikke snart er træt af at ævles og kævles; jeg synes, at når man først er bleven så gammel, at det lider op imod støvet år, så længes man efter fred, og meget af det, der har stået strid om, bliver så småt; ja bliver til ingen ting. Der er andre spørgsmål, der trænger sig frem i forgrunden, når livets elv løber ned ad bakke, end politiske kævlerier; jeg nægter ikke deres berettigelse; men som sagt, de trænges tilbage overfor evighedsspørgsmålene hos alvorlige mennesker, når en kommer op i årene; og hvad nu Schrøder og Christen i Gul angår, mon det så

ikke mest er personligt kævl dem imellem; jeg synes altid, at Christen er temmelig nærgående med sine personligheder, og Schrøter har ikke været bedre, så de skælder vel hinanden huden fuld, men det må blive trættende i længden. Jeg har ikke set hverken ”Tingakross” eller ”Dimmalætting”, siden Hans Andersen rejste hjem; de Færinger, der er her i vinter har dem ikke. Simon Hansens datter trænger nok til at få nogen skolegang, så hun har vist godt af at være hos Eder; jeg har hørt, at hans børn er helt forsømte, og det undrede mig ikke, at han ikke havde mere sans for sine børns opdragelse, end at han lod dem drive omkring uden nogen som helst skolegang; det tror jeg dog ikke, børn har godt af i vore dage. Selv om han ikke vilde sende dem i byens skole, og det kunde der være mange grunde for, kunde han jo sørge for, at de fik undervisning på anden måde. Jeg synes, det var godt, om I kunde haft børneskole for ældre børn ved siden af Eders anden gerning; noget i lighed med efter- eller fortsættelsesskolerne her, synes Du ikke også det Simon, der er trang til det, med den elendige skolegang, som der er mange steder deroppe. Det var meget bedre, at folk ude på landet sendte deres børn til Eder et par vintre, end at de sender dem til Thorshavn for at gå i realskole. Jeg har hele tiden tænkt mig, at der ligger en gerning for Eder, som måske kan blive lige så betydningsfuld som højskolegerningen. Kan Rasmus ikke give undervisning i sløjd, det vilde være noget for sådanne drenge i 13-14 års alderen. Har I aldrig tænkt på noget sådant? Jeg hører af og til fra Johanne, hun vil jo så gerne lære bogbinderi, men det er vel ikke så nemt at komme til, uden at der skal betales for det; jeg kender ingen, som jeg kan råde hende til at om plads hos, men jeg vilde ønske hun kunde komme et sted hen hvor hun kunde lære ordentligt, da hun er så opsat på at gå den vej. Rigmor Lützen var her i Søndags, og hun fortalte mig det om Ingeborg; det er strængt for sådan en ung pige, mon hun nu kan blive rigtig rask, så hun slet ikke får men af det senere.

Hils Sigrid Lützen, når I ser hende, og lev så vel kære Sanne og Simon, I og alle Eders husfæller!
Gud give Eder et godt og velsignet nytår! Heilsa Elsa og Jákup frá abbasystur.

De kærligste hilsener fra Eders

Bette faster

Hils Rasmus

Jeg skal hilse fra Steingrim, jeg synes han er en rigtig god dreng; er det ikke en skam, nu er der kommen så mange skibe, siden han kom hertil, og ikke har hans fader skrevet til ham en eneste gang endnu. Det kalder jeg ”en ravnefader”.

Vallekilde, d. 2den Februar 1904.

Kære Simon!

Tak for julebogen, endnu hr jeg næsten ikke haft tid at se i den, og af samme grund får Du kun en hilsen denne gang; jeg er så træt om aftenen efter at have gået hele dagen, at jeg ikke kan samle tankerne og føre pennen, Tankerne færdes deroppe i denne tid, nu har Ellen måske udstridt, det er underligt at være så langt borte og ikke kunne sidde ved hendes dødsleje eller følge hende til sit sidste hvilested. Søskendebåndet har altid været stærkt imellem os, og derfor vil jeg savne hende meget, skønt vi nu i mange år ikke har set hinanden. Jeg under hende at komme til ro, hun har været en korsdrager det meste af sin levetid og lidt meget både på sjæl og legeme, men som sagt save hende vil jeg den tid jeg skal blive her tilbage.

Det er godt, at der er så mange elever hos Eder, måske flokken vokser med tiden; jeg glæder mig, hver gang jeg hører, at der kommer nogen; jeg var fra først af så bange, at det hele vilde blive en skuffelse for Eder, men nu tror jeg, det vil lykkes med gerninger.

Du skal ikke bryde dig om alle disse små streger og kruseduller, kære Simon, de kommer når jeg ”nikker”, og så får de lov at stå.

Jeg skal hilse fra Steingrim, han har nylig været her og fået sig en varm drik, han er så forkølet; jeg er ellers ikke så meget til ham eller i det hele til de Færinger, der er her i vinter, jeg er vist blevet for gammeldags til dem.

I aften bliver der så ikke mere, når det letter lidt for mig skriver jeg et længere brev.

Lev vel! Kærlig hilsen fra Din

Bette faster.

Hils Rasmus, jeg har modtaget hans brev og skal senere besvare det, så godt jeg kan.

Kære Sanne! Er det ikke trist, at Ingeborg endnu ligger af sin svære sygdom; jeg er så bange for, at hun ikke skal komme over den, jeg tror ikke, doktoren nærer meget håb. Jeg fortalte Dig vel i mit sidste brev, at hun var syg, det er jo tyfus hun har; går hun bort fra os bliver der en stor plads tom i Vallekilde.

Nu er Sunneva så kommen til Færøerne, bare hun nu må få det godt og blive glad ved at være der. Jeg fik lige en lille hilsen fra hende, da hun var kommen til Thorshavn; måske hun blev der lidt og kunde lukke Ellens øjne; det er svært for mig ikke at skulle se hende igen på denne side graven.

Jeg kan ikke mere, for så bliver der altfor mange ”kruseduller”.

Lev vel! Gud i vold! Hils de søde små!

Mange kærlige hilsener fra

Din

Bette faster.

Vallekilde, d. 30te Marts 1904.

Kære Sanne!

Tak for Dit kære brev, det kom i Søndags, men det er længe siden, det var skrevet, så det har nok ligget i Thorshavn og ventet på lejlighed. Ja, nu ved Du, at Ingeborg er rejst fra os "til landet bag hav", og tomt er der efter hende i "hytten" og alle vegne, hvor hun plejede at færdes fuld af liv og glæde. Hun døde Søndag formiddag d. 28de Februar; Lørdagften var Maren Hansen herinde hos mig, og så siger hun: "Ingeborg venter nok til Søndag", og jeg svarede "Ja, når kirkeklokken ringer". Og således blev det, da kirkeklokken ringede tredje gang, drog hun sit sidste suk; hun plejede altid at skynde sig til kirke, når klokken kaldte, der manglede hun ikke, men havde sin plads til enhver tid. Nu er Ester flyttet op til Niels Hansen, for at han ikke skal føle sig helt hjemløs. Begravelsesdagen var som en stor højtidsdag, og mange, mange var de af vennerne, der var mødt for at følge hende til sit sidste hvilested; jeg har skrevet til Kristian og Marie om sølvkransen, som Færingerne har givet, de håber at I deroppe også vil være med, så mange som har været her på skolen og haft Ingeborg kær. Absalon Joensen tager imod bidragene, han besørgede kransen og den er rigtig smuk. Eleverne på skolen gav også en sølvkrans, og elever fra Mors en sølvpalmegren. salmerne fra jordefærden lægger jeg i brevet; pastor Helvegs tale kommer i det lille hefte, der bliver udgivet af elevforeningen, jeg synes, han talte så mægtigt den dag, jeg skal nok sende Dig er exemplar, når det kommer.

Nu kan jeg tænke så rolig på Elin faster, nu ved jeg, at hun ikke skal lide mere hverken på sjæl eller legeme; det var mange gange pinligt, kan Du tro, at tænke på hendes tilstand netop fordi, at hun også sjælelig led så meget, og derfor til mange tider var uomgængelig; men kærnen var ægte, det må Du tro. Nu siger jeg Gud ske lov for, at hun er kommen til ro og ikke skal lide mere.

Det bliver rart for Dig at komme til Thorshavn og have det lidt godt en lille tid og få hvilet efter vinteren; hvor mange piger mon I får til sommer, jeg håber, der kommer en pæn lille flok til Eder, som I rigtig kan have glæde af. Jeg glæder mig til billedet af Dine søde små børn; Maries lille pige sammen med Sunneva har jeg fået, hun er henrivende sød, jeg kan ikke lade være med hvert øjeblik at gå hen og se på hende; men Sunneva ligner ikke sig selv på det billede. Hvorledes mon det går hende på Suderø, jeg håber ikke, hun behøver at overanstrenges sig, det er en skam, hvis hun ikke får ordentlig hjælp. Næste gang jeg hører fra hende, venter jeg at få lidt mere at høre om, hvorledes det går; jeg håber, de bliver gode ved hende, alle slægtningene ved Tverå. Hvor jeg synes det er trist med Ingeborg Lützen, kære Sanne, sådan en ung pige at blive sådan helt ødelagt; thi anderledes kan man ikke kalde det, men det var måske den eneste udvej til at redde hendes liv, ellers synes jeg, at det er uforsvarligt at gøre sådan noget. Og jeg kan heller ikke forlige mig med den tanke, at Dr. Djurhus foretager en sådan livsfarlig operation uden at tilkalde en anden læge, så kan han for mig være så dygtig som han være vil. Jeg kan ikke begribe, hvorledes han turde tage sig det ansvar på; men det lader til, at han er dumdristig, og det lykkes ham, hvad en anden ikke turde vove.

Ikke har jeg hørt fra Amerika siden jul, det er altid sparsomt med brevene derovrefra; jeg har skrevet til dem om Elin fasters død og ligeledes om Ingeborg, og nu skal jeg snart igen skrive til Sane, så skal jeg bringe hende Din hilsen. Hun bliver glad ved at få brev fra Dig og billedet af børnene; det er dog lidt underligt at være så langt borte fra sine fædres land, og det kan ikke være andet, end at tankerne mange gange må vandre hjemad; særlig for Thrine der er gammel, er det ikke altid let; hun er jo glad ved at være hos sine børn, men det lader sig ikke så let gøre at blive plantet om og slå rod i fremmed jordbund, når en først er bleven gammel. Det gælder dog ikke mig selv, jeg har slået rod her i Danmark, det føler jeg, og det er godt; thi at leve rodløs er en sørgelig tilværelse, det er en bestandig higen bort fra det sted, hvor en skal være og have sit virke; jeg er glad over, at jeg nu føler, at jeg har fast bund under fødderne, det må Du tro mig, kære Sanne, men sådan har det ikke været hele tiden, det er kommet med årene, og det takker jeg Gud for.

Jeg skal hilse Dig fra alle Bentsens; Asta er endnu i København, men hun kommer hjem til Maj, og Dagny skal til Testrup højskole i sommer. Valborg er i København hos Ingrid Smiths broder og søster; han er overgartner ved botanisk have, og hans søster er hos ham, men hun er halt og kan ikke bestille ret meget. Han er ugift.

Jeg har hørt at Jakob Sejr og Asta skal have bryllup til efteråret, og at Asta skal lave udstyr i sommer.

Når Du ser Sigrid i Klaksvig så hils hende; jeg kan ikke lade være at tænke på Ingeborg L. er hendes moder ikke bedrøvet over det.

Nu må jeg nok til at holde op, ellers bliver Du vel snart ked af alt det, jeg har malet op. Hils Simon mange gange og Dine søde, kære små børn, og lev så vel kære Sanne, og Gud i vold! Mange kærlige hilsener fra

Din

Bette fæster.

Det er trist for Mads Povlsen, han har nu været her på sygehuset i 6 uger, nu er han begyndt at være oppe, men ude har han endnu ikke været. Det er dobbelt trist for ham, nu de andre rejser. Det er endda godt, at Steingrim og Joen Jakob bliver her i påsken. Joen J. skal op til Mors i sommer, og Steingrim til Hornsherred, det er nu ikke så langt herfra.

Hils Rasmus og bed ham ikke være vred på mig, jeg har ikke glemt ham, han skal snart høre fra mig.

Jeg skal senere sende Dig et billede af Ingeborg.

Vallekilde, d. 10de April 1904.

Kære Sanne!

Det er jo ikke ret længe siden jeg har skrevet til Dig, men nu er det jo snat Din fødselsdag, og da jeg hørte, at der gik skib på Torsdag, så syntes jeg, Du skulde have en hilsen med. Jeg har i dag skrevet til Sanne i Amerika, hun holder også fødselsdag i denne måned, d. 27de fylder hun sit 30te år, så gammel er hun nu. Når jeg sender brevet i morgen, kan det lige nå hende d. 27de, 16 dage er det undervejs. Denne gang sendte jeg Din hilsen, jeg håber så at Du skriver til hende en gang senere; som Du lovede. Og så, kære Sanne, vil jeg ønske Dig lykke og velsignelse i det ny år, Gud give, det må blive godt for Dig i alle måder! Jeg har tænkt at Du måske vilde blive glad ved et billede af Ingeborg, og så vil jeg sende Dig et til Din fødselsdag; i morgen skal jeg se efter hos Henrik Nielsen, om han har nogen der er gode.

d.14de Brevet kom ikke afsted med "Mjølner", da den, efter hvad jeg senere hørte, allerede afgik om Mandagen, men nu sejler "Vesta" i morgen, og så skal det med. Jeg tænker, Du er i Thorshavn endnu, men sikkert er det jo ikke, så lægger jeg det i en konvolut til Din fader, så får Du det nok, hvor Du så er.

Det er utroligt som tiden iler, nu er vi allerede midt i April; jeg ved ikke, hvor den tid er bleven af siden eleverne rejste. Endnu er Mads Povlsen her, men nu er han så rask, at han kan begynde at gå og bestille lidt. Han er for tiden "husmand" hos Magda, og hun er så særlig godt tilfreds med et have fået ham til at hjælpe sig. Doktoren har nemlig rådet ham til at gå og hjælpe lidt ved havearbejde og lignende lette ting ude i frisk luft, men han har på det bestemteste frarådet ham at begynde på noget smeddearbejde de første par måneder.

I går var der fire piger hernede og gjorde huset rent og de gjorde i en håndevending, hvad jeg har brugt hele uger til; jeg velsigner deres stærke flittige arme.

Jeg har tænkt på at gøre en lille rejse ind til København inden skolen begynder; så får jeg Johanne at se; nu er hun da kommen til København og var så heldig straks at få plads på et bogbindeværksted på ganske gode betingelser, synes jeg. Hun får 8 kr. om ugen til at begynde med, og når hun så, som hun tænker på, kan komme til at bo på værnehjemmet, kan hun nok klare sig. Lidt hjælp får hun vel også hjemmefra. Det var nu det, hun vilde, og det kunde ikke hjælpe nogen at ville snakke hende fra det; og da hun vistnok har både ævne og vilje til at arbejde, skal det nok gå for hende.

Det bliver underligt til sommer, at Ingeborg ikke skal færdes mellem pigerne, men "hytten" bliver dog samlingssted ligesom den før har været det, det vil Niels Hansen så gerne have. Kirsten Bukke skal være gymnastiklærerinde, hun er vist dygtig, men Ingeborg vil nu savnes alligevel. Mathilde Madsen kommer her ikke mere, hun har nu fået plads ved en mindre højskole oppe i Vendsyssel, Risgård og der kan hun have plads hele året. Jeg synes nu alligevel, det er kedeligt, at hun ikke kunde blive her.

Og så, kære Sanne, må Du have farvel for i dag. Lev vel! Gud i vold! Lykke og velsignelse til Din gerning!

Hils Din mand, og søde små børn og dem alle derhjemme mange gange.

Mange kærlige hilsener

fra Din

Bette faster.

Kære Sanne! Brevet blev gammelt, inden det kom afsted. Der har været så meget for mig i den sidste tid, så Du må undskylde at det er gået sådan til.

Lev vel! Gud i vold!

Kærlig hilsen til Eder alle

fra Din

Bette faster.

Mads Povlsen rejser hjem nu på Tirsdag.

Vallekilde, d. 29de Maj 1904.

Kære Sanne!

Nuer det længe siden jeg hørte noget fra Dig, jeg har ventet brev hver gang der kom skib, men jeg er bleven skuffet; så nu ved jeg ikke, om jeg skal vente mere. Du lovede i Dit sidste brev, at jeg skulde få et billede af begge børnene; Du vilde lade dem fotografere, når Du kam til Thorshavn, men Du var der måske slet ikke i April måned, som Du skrev, at Du vilde. Hvorledes mon I har det i sommer, hvor mange elever har I? Jeg håber da, I har nogen, men så mange kommer der vel ikke. Kan I så nogenlunde få indtægt og udgift til at gå op imod hinanden, kære Sanne, det er nu engang så, at det timelige også spiller en stor rolle, så længe vi er til huse her, og det kan ikke gås uden om, uden at det hævner sig. Jeg er altid så bange for, at I ikke skal få hvad I behøver; men måske jeg ikke har nødig at nære den frygt. Nu er nok lille Sigrid kommen herved igen; jeg har ikke set hende endnu, men Steingrim Vinther var her anden pinsedag, han fortalte det, han havde også været i Holbæk. Rigmor skal nok rejse hjem nu med "Smiril", hun trives ikke herved. Der er ellers længe siden jeg har set nogen af dem fra Holbæk, Thomas og Eva har ikke været her siden den dag Ingeborg blev begravet; hverken i påsken eller pinden var nogen af dem herude. Jeg skal hilse Dig fra Hanne og Bentsen, han spørge altid efter, hvorledes det går med skolen og vil så gerne høre noget om forholdene deroppe, men det er kun så lidt jeg kan meddele ham. Han sagde en dag, at han vilde skrive til Rasmus for at spørge ham, hvorledes det gik med skolen. I dag har der været stor festlighed hos Bentsen; Ivar havde sin lille dreng i kirke herude, de bor ellers i Hellerup i nærheden af København, men de vil alligevel slutte sig til menigheden her. Asta, Knud og Jakob Sejr stod fadder og drengen kom til at Knud; jeg tænkte, det blev Andreas, men det lader ikke til, at de vil opkalde slægten. Bentsen er stolt af sin første sønnesøn, kan Du tro.

Ellers synes jeg det går over forventning godt her på skolen, og det er også et usædvanligt flinkt hold piger, der er her i sommer; ikke det mindste vrøvl i nogen retning, det kunde der dog så let blive imellem så mange, men der høres aldrig noget. Der er en fra Færøerne, en Suderøpige fra Trangisvåg, jeg tænker, hun er skikkelig, det ser hun ud til at være: Jeg har nu ikke altid været så glad for Suderøpigerne, der har været ikke så lidt vrøvl med adskillige af dem. Du har vel ikke set Sunneva, siden hun kom til Færøerne; hun bliver vist ikke så lidt bunden i den stilling hun er, men måske dog hun kan få en lille ferie en gang senere i sommer, så I kan træffes i Thorshavn.

Fra Sanne i Amerika skal jeg hilse Dig, kære Sanne, jeg har nylig haft brev fra hende, de har det godt; Marie har været ude hos dem en tid i vinter med børnene, men hun rejste tilbage, da hendes mand endnu har en farm i forpagtning på et år. Om de senere vil rejse derud er ikke afgjort endnu; Sanne vilde naturligvis blive glad ved, at Marie kom derud at bo ved siden af hende. Thrine er fremdeles hos Sanne, og jeg tænker, at hun nu befinder sig helt godt. Hun er jo hos sine egne børn, som er så gode ved hende, som de kan være.

Ja, kære Sanne, nu vil jeg ønske for Eder, at I må få en god sommer! Til lykke med lille Elsa, som nu snart fylder sine 2 år d.17de, ikke sandt? Hils Simon mange gange, og lev så vel, kære Sanne, og Gud i vold!

De kærligste hilsener fra Din

Bette faster

Ser Du Kristian, så hils ham fra mig og sig, at jeg venter brev fra ham. Er han i Norddeble i sommer?

Vallekilde, d. 23de Juni 1904.

Kære Sanne!

Tak for brevet! Nu var jeg snart begyndt at tænke, at jeg ikke hørte fra Dig mere, men Du har jo meget at passe; alene børnene kan give arbejde nok. De søde små "tuller", nu venter jeg billedet af dem, hvis Du kommer til "Olavssøku"; så kan Du også hvile Dig lidt i det gamle hjem og have det godt. Der er jo ikke så få elever I har i somer, det glæder mig så meget, at der er fremgang, men som tilgangen vokser, så vokser også arbejdet; får i efterhånden flere kvindelige elever, så må I nok have en lærerinde til hjælp; men det vil måske være vanskeligt at få en der passer. Ikke har jeg set lille Sigrid endnu, siden hun kom hjem; Thomas og Eva har ikke været i Vallekilde siden d. 6te Marts, Ingeborgs begravelsesdag, og ikke har jeg hørt noget fra dem i al den tid. I går var her kirkeligt møde, da ventede jeg at se dem, men ingen kom; jeg fik ikke ret meget ud af det møde. Jeg kunde ikke blive færdig til at gå i kirke om formiddagen; da prædikede pastor Hoff's svigersøn, som nu er præst ved marmorkirken. Om eftermiddagen gik jeg så til mødet; der talte først pastor Kock, og det var godt, og jeg vilde gerne høre ham, men jeg blev så syg, mens jeg sad der imellem alle de mennesker, at jeg ikke kunde få fat på noget af det, han sagde, og jeg måtte skynde mig hjem og lægge mig, for at få det til at gå over. Senere talte forstanderen fra Hindholm højskole, men da var jeg der ikke. Jeg får så tit sådanne anfald, så jeg tænker somme tider, at det måske er begyndelsen til enden. Første påskedagsaften blev jeg så syg oppe på Solbakken, at Kristoffer maatte følge mig hjem, og jeg kunde næsten ikke gå; da lå jeg i flere dage, inden det gik over.

Nu til vinter skal der foregå stor forandring oppe hos Bentsens; Ivar og Dagny flytter herud, og huslejligheden skal deles imellem de to familier. Ivar og Dagny skal have vævestuen, spisestuen, sovekammeret og køkkenet, og lejligheden ovenpå til den side; Bentsen og Hanne skal så have dagligstuen og Bentsens stue, og "Smut" skal laves til køkken, så skal de naturligvis have lejligheden ovenpå ved den side, hvor de skal bo. Jeg tænker mig alligevel, at det bliver lidt underligt for Hanne at flyttet ud fra sine gamle værelser. Ivar skal så være lærer for håndværkerne; Hans Kristian Jørgensen skal ikke være der mere; han synes nok, at han kan tjene mere på anden måde, og han har nok i den sidste tid været ked af sin gerning på skolen. Det bliver jo så efterhånden, at de ældre trækker sig tilbage, og ny kræfter kommer il, men det må man håbe er for det gode, og for at gerningen fremdeles skal trives.

Jeg har nylig haft brev fra Hans, og jeg kan hilse Dig fra ham; brevet var skrevet fra Leith; han havde det godt, men jeg tror nok, han gerne vilde hjem til Danmark, om han kunde få noget herhjemme. Det er lidt trist altid at være mellem vildfremmede og aldrig have et kendt menneske at tale med, og jeg tror Hans føler det ikke så lidt. Mon ikke Kristian kommer og besøger Eder en gang i sommer, hvis han kommer, så hils ham mange gange fra mig og sig, at jeg længes efter brev fra ham. Har Du set noget til Rigmor, siden hun kom hjem, vil hun nu blive hjemme i Klaksvig. Gud give, Du må have det rigtig godt, kære Sanne! Hils Simon og Dine søde små børn mange gange fra Bette faster.

Og så til slut så mange kærlige hilsener til Dig fra Din
Bette faster.

Hils Eders piger fra en gammel Færøkvind som "er langt av landi skotinn".

Vallekilde, d. 25de Septbr. 1904.

Kære Sanne!

Nu er det snart længe siden, Du skrev lidt til mig, og jeg begynder at længes efter at høre lidt om, hvorledes I lever deroppe; jeg har hørt, at I har været i Thorshavn og er rejst hjem igen til "Føgrulid". Hvorledes mon det går, har I fået nogen indmeldt til vinter? Jeg glæder mig altid, når jeg hører, det går Eder godt, det ved Du, kære Sanne!

I disse dage holdes her efterårsmøde, det begynder i dag og varer så Mandag og Tirsdag; i dag har Bredsdorf fra Frederiksborg holdt et ganske udmærket foredrag om Bismarck; det er jo så at vi ældre har i ham kun set den hensynsløse Tyran, jærnkantæleren, og hvad der stod i forbindelse med hans navn ledede straks tanken hen på vold og undertrykkelse, og det kunde ikke godt være anderledes. Men så gør det godt at høre sådan et klart foredrag der nærmere er bygget på studier over mennesket Bismarck, og ved at høre både om hans afstamning og opdragelse og udvikling får man en lille smule mere forståelse af, hvorfor den mand netop blev sådan og ikke anderledes. At han var brutal og hensynsløs bliver der ikke lagt skjul på, men man får se lidt af den baggrund hvoraf alt dette er vokset frem. Senere fortalte T.Hansen om højskolelærernes tur ned til Danneviske; det må være med blandede følelser, at en flok danske højskolelærere færdes i disse egne, hvor den tusindårige grænsestrid har stået, og hvor det der ud for menneskelige øjne, som fjenden uigenkaldeligt har sejret.

Niels Povlsen fra Skopen er her i dag; han er jo kommen fra Norge og skal rejse hjem på Tirsdag, så han har ikke megen tid til at blive her; han er nødt til at rejse i morgen middag, og det er han jo lidt ked af. Hvis han en gang kommer og besøger Eder bringer han hilsen fra mig. Jeg synes han har udviklet sig meget, siden han kom her første gang. Jeg skulde jo også fortælle Dig, at Asta Bentsen og Jakob Sejr har holt bryllup, det stod d. 13de i denne måned. Det kom så pludselig på, at J.S. kunde få en gård at købe inde i Odsherred på gode vilkår, og så besluttede de at holde bryllup med det samme, da han ellers skulde have sig en fremmed husholderske. Brylluppet stod, som rimeligt var, hjemme hos Bentsens; til middag var der kun helt den nærmeste familie, men alle koloniens blev så bedt til kaffe om eftermiddagen og til at spise til aften; jeg var der også, og jeg nægter ikke, jeg var glad over, at de ikke glemte mig. Jeg har jo set dem vokse op både Triers og Bentsens børn og jeg holder meget af dem, som jeg også har holdt af deres forældre. Asta var en sød brud, og Jacob Sejr var en lyksalig brudgom som sig hør og bør. De rejste samme aften til deres hjem. Gården skal ligge rigtig smukt, den hedder "Sekshøjgård" og er på omtrent 80 td. land så den er temmelig stor. Elise og Karl Mortensen var ikke med til brylluppet, de var bedt, men kunde af en eller anden grund ikke komme. Ellers er alt her sådan omtrent ved det gamle, jeg har nok fortalt Dig, at Troels er bleven forlovet med Karen Dahl, hun kom til brylluppet og er her endnu.

Jeg har fået brev fra Johanne i dag, hun er helt godt fornøjet med sin stilling for øjeblikket, og hun kan jo godt tjene det hun bruger. Hos Anna har de det ikke godt, Joen svækkes stadig, og det er ikke let at pleje et menneske der ligge som han, det er trange kår, det er vist.

Gud give nu, alt må stå vel til hos Eder, kære Sanne! Din mand, børn og Du selv hilses alle kærligst af Din hengivne.

Bette faster.

Hils Rasmus, jeg har tænkt på engang at skrive til ham.

da Deres bryllupssang er den eneste jeg har, og den sender jeg; P. Sams og Sigrid har også skrevet, hvis jeg en gang får dem, skal jeg sende Dig dem.

Vallekilde, d. 25te Oktbr. 1904.

Kære Sanne!

Tak for Dit kære brev, nu længtes jeg også efter det, men Du har jo hus og børn, der optager Din tid, så Du kan ikke til enhver tid sætte Dig hen og skriver breve. Jeg har tænkt så meget på Eder og eders skole, kære Sanne, i løbet af efteråret, og det gør mig så ondt at høre, at der ikke var kommen flere indmeldelser; folk ved ikke deres eget gavn og bedste. Der er mange blandt de unge der kommer hjem fra fiskeriet med en god sum penge i lommen, så de kunde jo godt selv betale for et vinterophold hos Eder, uden at det gjorde dem noget, men jeg er bange for, at der er nogen, der driver kaninarbejde overfor Eder og undergraver Eders arbejde; jeg vil håbe, det ikke må lykkes dem at få det ødelagt; men de kan jo nok opnå at gøre Eder fortræd i øjeblikket. Ja, kære Sanne, jeg tænker altid på Eder og ønsker, det må gå Eder godt; det kan blive trist at sidde ude i ensomheden, når ikke håbet om gerningens fremgang kan holde Eder oppe. Jeg ved ikke, hvorledes omgivelserne er, der hvor skolen ligger, men jeg kan ikke lade være i mit stille sind at ønske, at I boede nærmere ved mennesker. Marie har sendt mig et billede af hendes og Dine børn, hvor er de dog søde, den der har det klogeste ansigt er Din lille Elsa med sit søde smil, jeg er aldeles indtaget i hende, men de er søde allesammen. Når jeg ser på de yndige børn, der ser tillidsfuldt ud i verden, så må jeg altid ønske, at der ikke må ligge altfor mange stene på deres vej igennem livet, mon det ikke i fremtiden bliver lettere at leve; jeg synes det bliver bedre og bedre, skønt så mange ?? på, at det var meget bedre i gamle dage; jeg synes det er mange gange bedre nu, end da jeg var ung, og endnu bedre håber jeg det bliver for den slægt, der nu er børn. Jeg synes der er så mange betingelser for, at den kommende slægt kan få det bedre, end vi har haft det.

I går fik jeg et lille brev fra Hans, og jeg skal hilse alle fra ham; han havde det godt, og det havde kendelig livet ham op, at han for nogen tid siden havde truffet nogle Færinger i Lüth. Han havde også ylig hørt fra sin moder, og hun og de andre i det fjerne vesten havde det godt. Jeg er glad over, at Thrine nu begynder at finde sig bedre til rette derovre, herhjemme har hun nu ingen og intet, så jeg ønsker for hende, at hun må blive rolig og tilfreds hos sine børn.

Ser Du nogen sinde Rigmor Lütsen, er hun hjemme i Klaksvig. Hvordan mon det går Svend med gartneriet mon han kan drive det til noget?

Mon Rasmus har hørt noget om den store sorg, der har ramt Bojesen på Frederiksborg; det er en sørgelig tildragelse. Det begyndte med, at Fru Bojesen en dag, hun stod og klippede noget tøj i stykker, kom til at stikke et af børnene med saksen i øjet; hun vidste ikke, at det stod bag ved hende. Barnet blev så blindt på det øje, og nu er der fare for, at det også mister synet på det andet øje; det har nu Fru Bojesen taget sig så forfærdelig nør at hun er bleven sindssyg, og som lægerne mener er uhelbredelig. Hun er kommen på sindsygeanstalt, og børnene omkring til slægtninge, så nu går den stakkels mand alene derhjemme. Hils Rasmus og fortæl ham det, han har jo kendt Bojesen godt. Nu har jeg fået fat i Povl Sams's bryllupssang, den er ikke meget betydelig, men jeg sender den alligevel.

Magdalene har indbudt mig til sammen med sig en dag at komme hen og besøge Asta og Jakob Sejr; jeg glæder mig til det. Så skal jeg nok fortælle Dig, hvorledes Aastas hjem er indrettet.

Og så må Du nu have farvel for denne gang, kære Sanne.

Hils Din mand og Dine søde børn mange gange, og Du selv får så til sidst så mange kærlige hilsener fra Din hengivne

Bette faster.

Nu er der forandret lidt ved postgangen her. så for fremtiden skal der stå Vallekilde pr. Hørve på breve og pakker.

Kære Sanne!

Jeg skammer mig kan Du tro, jeg som altid plejer at studere fartplanen med den største nøjagtighed, har levet i den tro, at "Tjaldur" først afgik fra København d. 9de Nvbr., jeg ved ikke, hvorledes jeg kan være kommen på den tanke, g nu opdager jeg til min skræk, at det er afsejlet allerede i dag. Så denne gang får Du intet brev fra mig, kære Sanne det er imod min vilje, men kan nu ikke være anderledes.. Nu bliver det først med "Laura" d. 12te, jeg afsender dette. Tak for brevet, nu længtes jeg også efter det. Gud give, I må få en god vinter, og jeg vil også ønske, at I må få lidt flere ungersvende end de seks, Du skrev, der var mødt ind. Nu er der jo fuldt hus her, Steingrim kommer, jeg skal hilse fra ham; i år synes jeg han er en del mere livlig end han var i fjor, da kunde man næsten ikke slå et smil af ham med en vognkæp. Samuel Odel fra Kirkebø er også indmeldt, men han er ikke kommen endnu; han er jo også en af Eders gamle elever. Steingrim fortalte i dag, at hans søster Thurid er så syg, doktoren havde sagt, at hun måske kom til at ligge tilsengs et helt år, det må være triste udsigter for et ungt menneske. Han sagde, at hun var hjemme hos deres fader, og Betty ligger også, som hun jo af og til gør; jeg synes, det må være trist for de andre børn at tænke på.

Jeg var en dag oppe hos Bentsens, og så tog jeg billedet af børnene med og viste Hanne, jeg skal hilse fra hende og sige, at de er yndige. Du kan tro, det er underligt at komme derop og se på deres ny lejlighed, man skal først vænne sig til det, inden man kan komme til at føle sig hjemme der. I vinter skal husholdningen altså kun bestå af Bentsens, Hanne og Åge. Signe er på Ubberup højskole, Valborg og dagny i København. Ikke har jeg endnu været på Sekshøjgård, og nu bliver det ikke i vinter, måske til foråret, om jeg lever. Ellers går alt jo sin jævne gang; jeg ønsker kun, at jeg må være rask, vinteren er jo altid den strængeste tid, og jeg bliver gammel.

Hils Rasmus og hans kone fra mig og ønsk dem til lykke hende kender jeg jo kun af omtale, men jeg synes alligevel ikke hun er mig helt fremmed. Jeg har tænkt på at skrive til Rasmus, men jeg vil gerne først se det sidste hæfte af "den danske højskole", det er bleven sagt mig, at der er optaget en skildring af, hvorledes højskoletanken har udviklet sig på Færøerne af Rasmus Rasmussen. Sigrid har lovet, at jeg skal få hæftet at låne, så vil jeg jo få at se, om det vinder mit bifald. Det bliver jo altid lidt vanskeligt at skrive om så små forhold, hvor alle så at sige kender hinanden.

d 6te I går kom Samuel Odel, han og Joen ligner ikke hinanden i det ydre, om der er indre lighed, har jeg endnu ikke haft lejlighed at erfare; han er næppe så hjærtensgod som Joen, det skal der en del til. Joen var god til hjærteroden, efter hvad jeg kendte til ham. I dag har jeg været til menighedsmøde, og på mødet fortalte Bennike om en fynsk bonde, Christen hansen i Vejstrup; han har i alle måder været foregangsmand på den egn, og har været en mærkelig mand både i kristelig og folkelig henseende. Han blev 90 år gammel og havde sine åndsevner lige til det sidste. da han var 75 år gammel nedskrev han sine livserindringer, og af dem er Bennike nu på hans søns opfordring ved at gøre et uddrag, der skal udgives i trykken. Bennike har kendt ham fra sin ungdom, da han var elev på Vejstrup højskole, og han siger altid, at gamle Christen Hansen har haft meget at betyde for hans livsudvikling. Når bogen kommer ud, skal jeg nok sende Eder den; jeg tænker, I kan have glæde af at læse om en af de gode danske bønder. Når jeg hører en sådan mands?; så falder for mig til jorden de skildringer af bønder, som den moderne litteratur er så rig på; nu har jeg i 16 år levet imellem bønder fra alle landets egne, og jeg synes, det er mærkeligt, at jeg endnu ikke har truffet på en eneste der i noge måde svarede til det billede, som de moderne forfattere tegner af bønder, så jeg er tilbøjelig til at tro, at de kun eksisterer i vedkommende forfatters egen fantasi, men har intet med virkeligheden at gøre. men den slags skildringer falder jo i god jord inde i København, og dem, der af den højeste oplysnings kritikere vil regnes for noget, må rakke ned på bønderne, så er han stor og ægte, om det så er det værste tøjeri, han skriver sammen. Nå, nu kom jeg nok ind på noget, der i grunden ligger mig fjærnt, når jeg skriver til Dig, kære Sanne, det faldt mig i pennen, og så kan det blive stående.

Der holdes endnu i løbet af vinteren kirkehistoriske møder her; der blev jo holdt den vinter Du vr her? D. 23de i denne måned kommer professor Vestergård fra København universitet og skal tale

om samfundsforhold i nutiden, det bliver nok noget, der er værd at høre; jeg håber, at jeg ikke skal blive forhindret. jeg må jo sige, at jeg har det godt, meget godt kan jeg få at høre, og hidindtil har Vor Herre været så god imod mig, at jeg har beholdt mine kræfter og kan udføre mit arbejde; det er meget at være taknemmelig for i min alder, thi det kan ikke nægtes, jeg er bleven gammel. Når det tredsindstyvende år er nået, så er man kommen ind i alderdommen; men Gud ske lov for, at jeg endnu kan arbejde for mit brød og ikke skal være til byrde.

det er stadig det samme med dem inde i København, Gud ved, hvor længe Hans Trier skal vare, og hvorledes Anna skal holde det udbåde nat og dag, det går over min forstand, men også der må kræfterne komme ovenfra; det er så tungt for mig at tænke på; vilje til at hjælpe den har jeg, men ævnen er kun ringe.

Nu må jeg så sige farvel for denne gang, kære Sanne! Hils Din mand og søde børn mange gange. Farvel! Gud i vold!

De kærligste hilsener til Dig fra Din
Bette faster.

Jeg har glemt at fortælle Dig, at Gudmund Bentsen er blevet forlovet med en søster til Ivors kone. Der går stadig på med forlovelser nu.

Kære Sanne!

Tak for brevet i går! Det var det eneste jeg fik, jeg føler det nu ligesom alle den andre glemmer mig. Ja, jeg tænkte det nok, at Du vilde synes, det var underligt, Du ikke hørte fra mig med "Tjaldur", men nu håber jeg, Du har fået det brev jeg sendte med "Laura", og så ved Du, hvorledes det er gået til. Jeg plejer jo altid at vide så god rede på fartplanen, men denne gang slog det fejl for mig. Jeg blev så glad over, at I dog har så mange på skolen kan det blive sådan ved så håber jeg det går for Eder; jeg er altid så bange for, at I skal blive nødt til at gå fra det, men det er jo kun mangel på tro, og unyttig ængstelse. Det har jo vist sig til denne dag, at gerningen har fremgang og med Guds hjælp vil det blive så fremdeles.

Denne måned er gået så godt her på skolen uden nogen nævneværdig sygdom, og så ved Du, at jeg har det godt. Steingrim og Samuel Odel har besøgt mig i aften, jeg skal hilse fra dem begge; de er rigtig flinke begge to; Steingrim er meget mere livlig i år, end han var i fjor, da gik han den meste tid og hang med næbbet.

Du fortalte mig i Dit forrige brev, at Rasmus havde holdt bryllup; hvorledes indretter I nu husholdningen, har I alt fælles i vinter? Skal Rasmus så bygge hus? han hr nok fået sig en god kone. Nu vil jeg håbe Dine søde børn er helt rase; efterår og forår er altid værst at komme over for de små ja, for de store med. Hvorledes lever Du selv, kære Sanne, er Du rask? Steingrim fortalte at Mads Lützen nu havde holdt bryllup, det stod vel i Thorshavn; det blev måske fejret i stilhed. Hvordan mon det vil gå ham "i Trodordalinum", mon de kan få deres udkomme der, jeg synes, det ser noget forvovent ud. Hils Sigrid, når Du ser hende; er Ingeborg ikke hjemme i Klaksvig; Du skrev, at der var ingen hjemme uden Rigmor. Nu er det et par måneder siden jeg har hørt fra Hans, og endnu længere siden jeg har hørt fra Amerika; jeg venter og håber at høre til jul. Hører Du nogen sinde ra Sunneva, hun er sparsom med at skrive, jeg har ikke hørt fra hende siden an gang i sommer; hun har naturligvis også meget at bestille.

har I hørt deroppe, at Fru Schrøder i Askov er død, dødsfaldet kom nok ikke uventet, da hun har været syg længe; nu tyndes i rækkerne af veteranerne, de første i sækken der gik til det, som ved en lejlighed blev kaldet "det ubekendte land", og ubekendt var det for dem alesammen, de som voksede op på helt andre steder og under helt andre samfundsforhold end dem, der for 50 år siden fandtes ude på landet mellem bønder. P.Hansen var i Askov til begravelsen, og det var en højtid, som sent glemmes af dem, der ar til stede. Hvis I får højskolebladet, så står der nok beretning om det hele. Jeg ser ingen højskoleblade, før de er bleven gamle, jeg får dem vidst i sækken her på skolen efter Magda, og hun beholder dem altid så længe.

Nu bliver det nok for sidste gang i år, Du hører fra mig, kære Sanne, om der går skib senere, er det ikke sikkert, jeg får det at vide. Nu hører jeg til den gamle slægt, og det, dr nu kan gøre mig glad er tanken om, at de unges arbejde med Guds hjælp skal lykkes, og at hele den slægt, der kommer efter os, må få lykke til at løfte de stene, som vi måtte lade ligge; og i stort g småt ønsker jeg, at den slægt, der nu skal tage arbejdet op, må finde buede veje.

Jeg sender en lille kasse med æbler, det er kun så lidt, en mundsmag til jul, det er så besværligt at få sendt noget, det kan så dårlig betale sig at sende mindre ting som fragtgods, da fragten er så høj, og hidtil har man jo ikke kunnet sende mere end 10 pund med posten.

Hils nu Din mand og Dine søde børn mangfoldige gange, og lev da vel, kære Sanne!

Gud give alle en glædelig jul og et godt og velsignet nytår!

Mange kærlige hilsener fra Din hengivne

Bette faster.

I København er det bestandig det samme, det er en lang strid.

Hils alle Eders husfæller.

Kære Sanne!

Tak for julebrevet, det kom i god tid; jeg håber også, Du har modtaget mit brev, og at æblerne var gode; det blev sagt, at de godt kunde tåle at vendes. Kan Du huste nytårsaften for fire år siden? Da gik vi til kirke ved midnatstid i dejligt stjerneskær; hvor tiden dog går, uden at vi ved, hvor den bliver af. Jeg håber, I har haft en god jul hjemme hos Eder, mon der ingen af Eders elever blev hos Eder i julen, jeg synes, at de der var langvejsfra helst måtte blevet på skolen, det er ikke så nemt at rejse lange veje deroppe, og det passer vel ikke altid med "Smiril".

Det er trist for Din svigerinde, at hun skal være så svag, gør hun ikke noget for at komme over det; mon det ikke er godt med kolde overvaskninger, når det er nerverne, og så dygtig frisk luft, og ikke overanstrengte hverken åndelig eller legemlig. I må jo være raske "konerne i Føgrulid", hvis I skal røgte Eders gerning forsvarlig. Ja, kære Sanne, jeg tænker så meget på Eder og ønsker af hjertet, at det må gå Eder godt, så fenderne ikke skal få noget at hænge hattene på.

Det er længe siden jeg hørte noget fra Amerika, jeg har ventet "sum hundir væntor bein", at jeg skulde få brev til jul, men endnu er der ikke kommet noget. Fra Hans har jeg nylig haft brev, det kom første juledag, han havde det godt, jeg skal hilse fra ham; han havde for ikke længe siden hørt fra sin moder, de havde det godt. Marie og hendes mand er nu også flyttede til Junction City, så nu er de samlede, det hjælper vist også til, at Thrine finder sig bedre tilfreds. Sannes adresse skal jeg skrive på et stykke papir og lægge i brevet; de følger den engelske skik i Amerika, at skrive mandens navn på berven; Sannes mand hedder Hans, og så så skriver hun sig Mrs. H. Bødtker, som Du kan se. Sådan er nu slægten spredt omkring, nu er I søskende de eneste, der er tilbage på Færøerne af mine søskendes børn; nogen sidder helt ude ved Stillehavskysten i Amerika, tusinder af mil borte, det er så underligt at tænke på.

Jeg skal hilse fra Steingrim, han klager gudsjammerligt over kulde i dag, det er også pludselig bleven koldt, og nu fryser det hårdt; det begyndte først i går aftes, før har vi slet ikke mærket til vinter. Juledagene var der det dejligste vejr, man kunde tænke sig, det var som om det kunde være ed påske og ikke ved juletid; men nu kan det jo være, at vinteren strænges, som dagene længes.

Anden juledagsaften var jeg oppe og var barnepige til Ivar Bentsens dreng, mens de alle var hernede på skoen, men jeg fik ikke stor fornøjelse af det, da han brølede den meste tid; han kunde nok mærke at jeg var fremmed. Det er ellers en dejlig dreng, de har, sund og kraftig og naturligvis hele familiens kæledægge. Der er stadig nyt på færde hos Bentsens, nu er det Dagny, der er beven forlovet; der er god afsætning på Bentsens børn, siges der i kolonien. Der blev allerede ymtet om det i fjor i skoletiden; men der er jo så tit nogen småforelskelser om vinteren som ikke bliver til andet, men det har så vist sig at der har været hold i dette. Han hedder Viggo Sparrevohn og er, så vidt jeg ved, en lærersøn fra Vendsyssel; jeg mødte dem en dag nu i juleferien, og de så henrykte ud, som det sig hør og bør for et par nyforlovede. I år bliver der intet julegilde hos Bentsen, det er ligefrem et savn for folk her, som nu har været vante til det igennem de mange år. Jeg tænker mig, at Ivar ikke vil begynde på det.

Når Du ser Sigrid i Klaksvig, så hils hende, er der nu ingen af børnene hjemme hos hende uden Rigmor, er ikke Ingeborg også hjemme.

Nu ønsker jeg Eder alle et godt og glædeligt nytår!

Hils Din mand, Dine søde børn, og Rasmus og hans kone mange gange.

Lev vel! Gud i vold!

De kærligste hilsener til Dig fra Din

Bette faster.

Mrs. H. Bødtker
Junction City
Lane Co. Box 114
Oregon
North America